

25-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - ভোলানাথ বাবা আহিছে ভক্তসকলক ভক্তিৰ ফল দিবলৈ, তেওঁলোকক অহা-যোৱাৰ (আগমন-নিগমন) ভেদ শুনাই মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ অধিকাৰ দিবলৈ”

***প্ৰশ্ন:-** 21 জন্মৰ কাৰণে ৰাজকীয় পদৰ প্ৰাপ্তি কোনসকল সন্তানৰ হয়? প্ৰজাত কোন যায়?

***উত্তৰ:-** যিসকল সুপুত্ৰ (মাতেলৈ) হৈ পিতাৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ হয় তেওঁলোকৰ ৰাজকীয় পদ প্ৰাপ্তি হয় আৰু যিসকল কুপুত্ৰ (সতীয়া) হয়, বলিহাৰ নহয় তেওঁলোকে 21 জন্ম প্ৰজালৈ গুচি যায়। তোমালোকে শ্ৰীমতত চলি নিজৰ যোগবলৰ দ্বাৰা ৰাজতিলক লোৱা। ইয়াত অস্ত্ৰ আদিৰ কথা নাই। তোমালোকে বুদ্ধিযোগৰ বলৰ দ্বাৰা মায়াজিৎ-জগতজিৎ হ'ব লাগে।

***গীত:-** ভোলানাথকৈ অনন্য... (ভোলানাথ সে নিৰালা....)

ওম্ শান্তি। চোঁৱা কি কয়? ভক্তসকলক ৰক্ষা কৰোতা। নিশ্চয় ভক্তসকল কোনো বিপদত পৰিছে। ভক্তসকলৰ ৰক্ষক। ৰক্ষা কাৰ হয়? যি বিপদত পৰিছে। এই ভক্তসকলৰ ৰক্ষক শিৱবাবা। ভক্তসকলে ভক্তিৰ ফল নিশ্চয় পায়। পৰিশ্ৰমতো কৰে নহয় জানো। বিধিয়ে কয়, পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাই প্ৰালন্ধ পোৱা যায়। এতিয়া এই দুনিয়াত পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতা সকলো আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ। বাস্তৱত, পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতা জন বহুত ভাল হ'ব লাগে। সঁচা পুৰুষাৰ্থ মাত্ৰ এজন ভোলানাথ পিতাইহে কৰায়। শাৰীৰৰ লৌকিক মাঁ, পিতা, শিক্ষক সকলোৱে হৃদৰ (সীমিত) পুৰুষাৰ্থ কৰায়। বেহৃদৰ (অসীম) জ্ঞান কোনেও দিব নোৱাৰে। যদিওবা কোনোবা উকীল-জজ্ (বিচাৰপতি) হ'য় কিন্তু পিছৰ জন্মত নতুনকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। উকীল সদায়েই হৈ নাথাকে। প্ৰালন্ধতো একো নহ'ল। আকৌ পিছৰ জন্মত গুৰু কৰিব লাগিব। এই ভোলানাথ হৈছে সৎগুৰু। সৎগুৰুয়ে সদায় সত্যহে কয়। তেঁৱেই আহি সত্য কথা শুনায়। এয়া সৎগুৰুৰ মত যাৰ দ্বাৰা মুক্তি-জীৱনমুক্তি পোৱা যায়। এয়া হৈছে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ মত। ভোলানাথে আগমন-নিগমন, আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য শুনায়। অন্য কোনেও মুক্তিধাম, জীৱনমুক্তিধামক (স্বৰ্গ) নাজানেই। মুক্তিধামৰ মালিক হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, যি পৰমধামত থাকে। এতিয়া সন্তানসকলে মত পায়। বাবাই বাৰে-বাৰে বুজাইছে যে এওঁ হৈছে পিতা-শিক্ষক-গুৰু। যদি কৃষ্ণ ভগৱান আছিল তেন্তে তেওঁ অকল মুৰুলীয়েই বজালে নেকি? শ্ৰীকৃষ্ণক পিতা-শিক্ষক-সৎগুৰু বুলি কোনেও নকয়। এতিয়া যিহেতু বাবাই সত্য ৰাস্তা দেখুৱাই আছে সেয়েহে মিছা এৰি দিব লাগে। গুৰু আৰম্ভ হৈছে দ্বাপৰৰ পৰা। সত্যযুগ ত্ৰৈতাত গুৰু নাথাকে। মাতৃ গুৰুয়ে জ্ঞান অমৃত পান কৰোৱাই স্বৰ্গৰ সৃষ্টি কৰিলে তাত আকৌ গুৰুৰ দৰকাৰ নাই। এতিয়া চোৱা-তোমালোক সন্তানসকলক কিমান ভাল মত দিওঁ। সকলোকে যুদ্ধক্ষেত্ৰত বাবায়েই থিয় কৰাইছে, পাঁচ বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা আৰু এনেকুৱা শ্ৰীকৃষ্ণৰ সমান দেৱতা হোৱা। আমি জানো-এই শ্ৰীকৃষ্ণই মায়াজিৎ হৈ জগতজিৎ অৰ্থাৎ জগতৰ ৰাজকুমাৰ হ'ল। (শ্ৰীকৃষ্ণৰ চিত্ৰ হাতত লৈ বুজোৱা) তোমালোক কন্যাসকলে জানা যে আমি যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছো। মায়াজিৎ জাগতজিৎ হ'ব লাগিব। যেনেকৈ কৃষ্ণ যি নাৰায়ণ হ'ল তেওঁৰ লগত আকৌ গোটেই ৰাজধানী আছিল তেন্তে সেয়া সকলো নিশ্চয় যুদ্ধক্ষেত্ৰত হ'ব, যি মায়াৰ ওপৰত জয়ী হয়। 5 হাজাৰ বছৰ আগতে এই

শ্রীকৃষ্ণও নিজৰ অন্তিম জন্মত যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছিল। তেনেকৈ এওঁ (ব্ৰহ্মা) এতিয়া যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছে। তোমালোকো যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছে। 5 বিকাৰৰ ওপৰত জয়ী হৈ তোমালোক এনেকুৱা হ'ব লাগিব। ইয়াকে নাৰায়ণী নিচা বুলি কোৱা হয়। মায়াজিৎ-জগতজিৎ হ'ব লাগিব। কিমান সহজ কথা! কেৱল এগৰাকী দ্ৰৌপদীতো নাছিল। সকলো মাতৃয়েই দ্ৰৌপদী। সকলোকে সত্যযুগত বস্ত্ৰহীন হোৱাৰ পৰা বচায়। তাত কোনো বিকাৰৰ বশীভূত নহয়। ক'ব- তেন্তে তাত সন্তান কেনেকৈ জন্ম হ'ব? আৰে, সেয়াতো পৱিত্ৰ দুনিয়া। তোমালোক সন্ন্যাসীসকলে যেতিয়া ঘৰ-সংসাৰ এৰি যোৱা তেতিয়া কি দুনিয়া শেষ হৈ যায় নেকি? দুনিয়াতো (জনসংখ্যা) বাঢ়ি গৈ থাকে। সন্ন্যাসীসকলে জানে যে পৱিত্ৰতা বহুত ভাল। বিকাৰৰ সন্ন্যাস কৰাটো ভাল কথা। সন্ন্যাস কৰাসকলৰ আগত সন্ন্যাস নকৰাসকলে শিৰ নত কৰি গুৰু বুলি মানি লয়। সেই সঁচা সৎগুৰুৰ দ্বাৰা এই মাতৃসকল গুৰু হয়, যাৰ বিজয় মালা বনোৱা হয়। বাবাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোকে পঢ়ি নিজৰ পদ লোৱা। এতিয়া পিতাই যুদ্ধক্ষেত্ৰত থিয় কৰাইছে - শ্রীকৃষ্ণৰ দৰে গঢ়ি তুলিবলৈ। গোটেই ৰাজধানী তেওঁৰেই। ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰীতো থাকিব নহয়। এতিয়াতো ৰজা-মহাৰজা বুলি ক'ব নোৱাৰি আৰু ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী বুলিও ক'ব নোৱাৰি। এতিয়া তোমালোকে বাবাৰ দৈৱী মত পোৱা। এতিয়া মাতৃসকলে জ্ঞানৰ কলহ পাইছে। এই সন্তানসকলে অমৃত পান কৰোৱাই অসুৰসকলক দেৱতা ৰূপত গঢ়ি তোলে। দেৱতাই জানো পুৰণা দুনিয়াত ৰাজ্য কৰিব! নতুন দুনিয়াও তৈয়াৰ হৈ আছে। সেয়েহে সন্তানসকল, এতিয়া সোনকাল কৰা। এটা হৈছে বিকাৰৰ বন্ধন, দ্বিতীয়টো আকৌ কৰ্মবন্ধন। ইয়াৰ পৰা মুক্তি পাবলৈ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। বাবাই কৈছে - মোক স্মৰণ কৰি অশৰীৰী হোৱা। এনেকুৱা নহয় যে আত্মা পৰমাত্মাত মিলি এক হৈ যায়। কোনোৱে জ্যোতিত লীন হৈ যোৱা নাই আৰু লীন হৈ নাযায়ো। আত্মা লীন হৈ গ'লে জড় হৈ যাব। আত্মাতো অবিনাশী হয়। শৰীৰক বিনাশী বুলি কোৱা হয়। আত্মাই মোৰ লগত যোগ লগাই পৱিত্ৰ হৈ পৰে। পিছত শৰীৰো পৱিত্ৰ পাব। আত্মা পৱিত্ৰ হৈ যাব তেতিয়া এই শৰীৰ খালাচ (শেষ) হৈ যাব। আকৌ পৱিত্ৰ তত্ত্বৰ দ্বাৰা পৱিত্ৰ শৰীৰ গঠন হ'ব। এই শৰীৰ পূজন যোগ্য নহয়। পূজ্যতো কেৱল দেৱতাসকলহে হয়। তেওঁলোকক ফুল অৰ্পণ কৰিব পাৰি। তেওঁলোকক শ্ৰী শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠকৈও শ্ৰেষ্ঠ বুলি কোৱা হয়। শ্ৰী শ্ৰী দুবাৰ কয় কোৱা হয়? কয়নো সূৰ্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয় আটাইতকৈ উচ্চ, তেওঁলোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটা পৱিত্ৰ হয়। তেওঁলোকক 16 কলা সম্পূৰ্ণ বুলি কোৱা হয়। চন্দ্ৰবংশী হৈছে 14 কলাৰ সেয়েহে চন্দ্ৰবংশীক মাত্ৰ শ্ৰী বুলিহে কোৱা হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে উচ্চ শিৰোনাৰাম পায়- শ্ৰী শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী শ্ৰী নাৰায়ণ। তেওঁলোক হৈছে মহাৰজা-মহাৰাণী আৰু ৰাম-সীতা হৈছে ৰজা-ৰাণী। ক্ৰমানুসৰি যিয়ে যেনেকুৱা হয় তেওঁলোকে তেনেকুৱা শিৰোনাৰাম লাভ কৰে। ইয়াতো মহাৰজা আৰু ৰজা আছে। ডাঙৰক মহাৰজা কোৱা হয়। ৰজাই মহাৰজাৰ আগত শিৰ নত কৰিব। মহাৰজা প্ৰথমত। ৰজা পিছত। সেয়েহে এতিয়া শ্ৰীমতত চলিব লাগে। শ্ৰী শ্ৰী জগত গুৰু। ৰুদ্ৰ মালা আছে নহয়। জগতৰ মালিকো তেঁৱেই। শিক্ষকো তেওঁ, গুৰুও তেওঁ। এনেকৈ বাবাক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। কয় - বন্ধনত আছো কোনোবাই মুক্ত কৰা। (ভাটৌৰ নিচিনাকৈ) আৰে, ভগৱানে কৈ আছে এতিয়া মই তোমালোকক নিবলৈ আহিছো, তোমালোকে মাত্ৰ আঙুলিত ধৰা। তেওঁ যি কয় তাকে কৰা, পৱিত্ৰতো নিশ্চয় হ'বই লাগিব। এই কৰৰস্থানক কোনো মনত পেলাব লাগে। থাকিবতো ইয়াতে লাগিব কিন্তু বুদ্ধিযোগ তাত লগাব লাগে। এইখনক কোৱা হয় শান্তিধাম, সুখধামক মনত পেলাব লাগে। নিৰ্মোহীও হ'ব লাগিব। তেওঁ হৈছে পতিৰো পতি, পিতাৰো পিতা, গুৰুৰো গুৰু। গতিকে এনেকুৱা (শ্রীকৃষ্ণ) হ'বলৈ যত্ন কৰিব লাগিব। কল্পৰ আগতেও পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল আৰু সত্যযুগী ৰাজধানী স্থাপনা হৈছিল। আকৌ হৈ আছে। এই ক্ষেত্ৰত পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। পতিয়ে যি সেৱাৰ কথা কয় সেয়া তোমালোকে কৰা বাকী কেৱল পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। পৱিত্ৰ নহ'লে বৈকুণ্ঠৰ মালিক হ'ব নোৱাৰিবা। এতিয়া পিতা আহি তোমালোক সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ নিবাসী বনাই আছে। পতিতক পাৱন বনাওঁতাও তেঁৱেই। জগতৰ মালিকো তেওঁৰেই।

এতিয়া তোমালোক কন্যাসকলে জ্ঞান ধনৰ দ্বাৰা মনুষ্যক দেৱতা বনোৱা। এয়াতো জ্ঞান। বুদ্ধি কিমান আলোকিত হৈ গ'ল। অন্য কাৰোৰে এই জ্ঞান নাই। সকলোৱে দুৱাৰে দুৱাৰে হাবাথুৰি খাই ফুৰে। ইয়াত আমাক বাবাই কিমান মৌনতাত (শান্তিত) বহুৱাই দিছে। বাবাই কয় - মৰিবৰ সময় হৈছে যদিও বহি জ্ঞান শুনা। মুখত জ্ঞান অমৃত লৈ, শিৱবাবাৰ স্মৃতিত শৰীৰৰ পৰা প্ৰাণ ওলাই যাওঁক। তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। নহ'লে বিকৰ্ম বিনাশো নহ'ব আৰু মোহকো জয় কৰিব নোৱাৰিব। অকাৰণতে ভক্তিৰ ফল হেৰুৱাই পেলাবা। সকলো ভক্ত হয়, মায়াৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছে। ৰক্ষা কৰোঁতা হৈছে ভোলানাথ শিৱ। ৰক্ষা কৰিবলৈ আহিছে সেয়েহে তেওঁৰ ৰায় অনুসৰি চলিব লাগে। শ্ৰীকৃষ্ণৰ কুলত যাব লাগিব। শ্ৰীকৃষ্ণ হৈছে সম্পূৰ্ণ উত্তীৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ চন্দ্ৰমা। যেতিয়া চন্দ্ৰবংশী সকলৰ সময় আহে তেতিয়া তেওঁ নিজৰ ৰাজ্য লৈ লয়। তেন্তে অনুত্তীৰ্ণ কিয় হ'ব লাগে? সম্পূৰ্ণ উত্তীৰ্ণ হ'ব খুজিছা যদি পুৰুষাৰ্থ কৰা। ভয় কৰিবলগীয়া কাম নহয়। নিৰ্ভয়-নিৰ্বেৰী হ'ব লাগে। বুজাবতো লাগিব নহয় জানো। যিয়ে কয় ভগৱান সৰ্বব্যাপি তেওঁলোকেই ভাৰতখনক এনে দুৰ্দশালৈ আনিলে। ভগৱানতো এজনে ভোলানাথ, যি সকলো ভক্তৰ ৰক্ষক। কৃষ্ণ যি পূজ্য আছিল এতিয়া পূজাৰী হৈছে। এতিয়া কৃষ্ণৰ আত্মা ইয়াত আছে। এতিয়া অলপ বুজা। বহুত ডাঙৰ লটাৰি। ঘোঁৰাৰ দৌৰ হয়। আমি বুদ্ধি যোগৰ দ্বাৰা দৌৰিব লাগে। যিমনে আমি দৌৰিম সিমান সোনকালে বাবাৰ ওচৰত গৈ পাম। বিকৰ্মৰ বিনাশ হ'ব। বাবাই বাৰে-বাৰে বুজাই আছে- আমি যুদ্ধক্ষেত্ৰত থিয় হৈ আছো। মানুহে ক'ব অস্ত্ৰ আদি ক'ত - যিহেৰে গোটেই সৃষ্টিৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব? (বাবাই অংগী-ভংগী কৰি দেখুৱালে) আমি বুদ্ধিযোগ বলৰ দ্বাৰা মায়াজিৎ-জগতজিৎ হৈ আছো। আমি নেষ্ঠাত বহি আছো অৰ্থাৎ শিৱবাবাৰ স্মৃতিত আছো। বুদ্ধি তাত লাগি আছে। পতিৰো পতিয়ে কৈছে - পতিব্ৰতা হোৱা, আৰু আন কাকোকে স্মৰণ নকৰিব। যোগ লগাই-লগাই পৰিপক্ক অৱস্থা পাব লাগিব। কন্যাইও পতিক মনত পেলাই থাকে নহয়। সেইয়া হৈছে দেহধাৰী। পৰমাত্মাতো অশৰীৰী, তেওঁক বুদ্ধিৰ দ্বাৰাহে মনত পেলাব পাৰি। দেহ-অভিমান নোহোৱা হৈ আত্ম-অভিমानी হৈ যাব। বুদ্ধিত চক্ৰতো ঘূৰিয়ে থাকে। আমি আমাৰ স্বৰ্গধামলৈ নিশ্চয় যাম। সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী আকৌ বৈশ্য, শূদ্ৰবংশী হ'ম। আকৌ বাবা আহি শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ বনাব। এনেকৈ নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে। সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে বাগিচাত গৈ পঢ়ে। তোমালোকেও একান্তত বহি শিৱবাবাক মনত পেলাই থাকা। আমাৰ পুৰণা হিচাব-নিকাচ নাইকিয়া হ'ব আকৌ আমি ৰাজ্য কৰিম। এতিয়া আমি যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছো। আকৌ আমি ভাৰতত অটল-অখণ্ড সুখ-শান্তিৰ ৰাজ্য কৰিম। we are at war..... আমি সকলো যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছো। এইয়া হৈছে সকলো যোগবলৰ কথা। ইয়াত কষ্টৰ কোনো কথা নাই। মাত্ৰ বাবাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। তেতিয়া আপোনাআপুনি ৰাজ্যৰ তিলক লাগি যাব। বৰদান প্ৰাপ্ত হৈ যায়- দীৰ্ঘায়ু হোৱা, পুত্ৰবান হোৱা। তাত ধন-আদি সকলো উভৈনদী হৈ থাকে। প্ৰথমতেই সাক্ষাৎকাৰ হয় যে সন্তান আহি আছে। তাত মুখৰ মৰম থাকে। বিকাৰৰ কথাই নাথাকে। সেয়া হৈছেই নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। শ্ৰীকৃষ্ণক চোৱা - কিমান সুন্দৰ আৰু মিঠা! এতিয়া তেনেকুৱা হ'ব লাগিব। তোমালোকতো পাতৰাণী (মহাৰাণী) হ'ব লাগিব, মীৰাইতো কেৱল ভজনহে গাইছিল তেওঁ জানো ভগৱানক পালে, সেয়া হৈছেই ভক্তিমাৰ্গ। মীৰাও এতিয়াও কৰ'বাত নহয় কৰ'বাত আছে। তেৱোঁ নিশ্চয় জ্ঞান লৈছে, যদি দৃঢ় ভকতনী (ভক্তিন) হয়। আমিও দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তি কৰি আহিছো নহয় জানো। বুদ্ধিৰে বুজিব লাগে - শিৱবাবা মই আপোনাৰ। আপোনাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ লম। মই আপোনাৰ প্ৰতি বলিহাৰ যাওঁ। তেতিয়া বাবাও 21 বাৰ বলিহাৰ যাব। যদি বলিহাৰ নোযোৱা, কুপুত্ৰ হোৱা তেন্তে 21 বাৰ প্ৰজালৈ যাব। বাবাই কয় - তোমালোক মোক স্মৃতিত থাকিলে মই সহায়ো কৰিম। সহায় নিশ্চয় নিজৰ সন্তানসকলকে কৰিম, অন্যক কিয় কৰিম! অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:- *

- (1) মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ আমি শ্ৰীকৃষ্ণৰ সমান জগতজিৎ হ'ব লাগে। এই যুদ্ধক্ষেত্ৰত সদায় জয়ী হ'ব লাগে। হাৰি যাব নালাগে।
- (2) শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা নিজকে বিকাৰৰ বন্ধন আৰু কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰিব লাগে। অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। বুদ্ধিযোগৰ দৌৰ লগাব লাগে।

***বৰদান:-** সন্তোলনৰ বিশেষতা ধাৰণ কৰি সকলোকে আৰ্শীবাদ দিওঁতা শক্তিশালী, সেৱধাৰী হোৱা।

এতিয়া তোমালোক শক্তিশালী আত্মাসকলৰ সেৱা হ'ল সকলোকে আৰ্শীবাদ দিয়া। লাগিলে নয়নৰ দ্বাৰাই দিয়া বা আত্মিক (মষ্টকমণি) দৃষ্টিৰ দ্বাৰাই দিয়া। যেনেকৈ সাকাৰত (ব্ৰহ্মাবাবাৰ) অন্তিম কৰ্মাতিত সময়ত দেখিলা - কেনেকৈ সন্তোলনৰ বিশেষত্ব আছিল আৰু আৰ্শীবাদৰ চমৎকাৰ আছিল। সেয়েহে পিতাক অনুসৰণ কৰা- এইয়াই সহজ আৰু শক্তিশালী সেৱা। ইয়াত সময়ো কম, পৰিশ্ৰমো কম আৰু ফলাফলো অধিক পোৱা যায়। গতিকে আত্মিক স্বৰূপৰ দ্বাৰা সকলোকে আৰ্শীবাদ দি গৈ থাকা।

***প্ৰোগান:-** বিস্তাৰক চেকেণ্ডত সামৰি জ্ঞানৰ সাৰ অনুভৱ কৰোৱাটোৱেই হ'ল লাইট-মাইট হাউচ (আলোক আৰু শক্তিৰ পুঞ্জ) হোৱা।

!!ওম্ শান্তি!!
